

TA BIẾT TÌM ĐÂU MỘT TÂM LÒNG?

(Tự Truyện 42)

San Jose, thứ Bảy 23/3/1996

TNH gọi về buổi tối, han hỏi đôi câu và xin gặp Âu Cơ. Tôi té nhị chẳng dò xem TNH đang ở đâu, chỉ bảo rằng hãy ráng giữ gìn sức khỏe và nhớ uống lọ thuốc bổ tôi bọc theo trong xách tay TNH trước khi rời nhà buổi sáng hôm trước. TNH đáp nhẹ:

"Em cũng vậy nghe? Ráng ăn ngủ cho đều mà lo cho Âu Cơ giùm bố."

[]

San Jose, Chủ nhật 24/3/1996

TNH cũng lại gọi về. Tôi báo cho hay việc có một đám Mỹ đen đến phá cửa phòng tắm dưới lầu. Và nói rằng tôi lo sợ vì sự bất an ninh tại đây dạo sau này. Âu Cơ nghe điện thoại *parallel*, xen vào hỏi:

"Bố đang ở đâu vậy?"

TNH đáp:

"Ở nhà cô Hai bên Pennsylvania."

Nó lại hỏi:

"Bao giờ bố về?"

Tôi gạt ngang:

"Bao giờ con thấy mặt bố ở nhà thì đó là lúc con biết bố đã về. Còn bây giờ đừng nên hỏi, để bố yên tâm mà viết."

Tôi tin thế thật, ít ra cho đến tận lúc này.

*

**

Buổi sáng, Âu Cơ hư quá nên bị bà Ngoại la. Nó khóc tằm tức ra cái điều tủi thân lắm. Khi ấy tôi đang còn phải dạy, không dỗ nó được. Dạy xong, đi tìm thì thấy nó nằm chèo queo một mình trong phòng bên kia, im lặng để ứa ra những hàng nước mắt. Tôi hỏi nó:

"Sao con nằm đây?"

Nó đáp:

"Con nhớ bố."

Tôi thương con bé quá đỗi, dỗ dành nó:

"Mẹ hiểu con nhớ bố, nhưng bây giờ hãy cứ tạm quên bố đi. Con phải biết, bà đã già lắm rồi mà khi la con như vậy, bà rất mệt. **Nhưng bố thì bỏ đi, còn mẹ phải dạy nhiều học trò để kiếm tiền nuôi con, nếu bà không dạy con, con hư làm sao.**" (*)

[(*) Đúng là BI KỊCH CỦA MỘT NHÀ VĂN! "Sự bỏ đi" của TNH và "sự ráo riết làm việc kiếm tiền nuôi con" của tôi đã đẩy Âu Cơ vào cái hố hụt hẫng cô đơn và luôn hoài vọng "một người cha" (một người đàn ông!), để rồi kết quả tệ hại nhất tôi BỊ nhận lãnh MỘT MÌNH chính là sự kiện xảy ra hơn một năm

qua (20 năm sau) giữa hai mẹ con. Trong bản văn My Father của Âu Cơ (ở trang 180) cũng đã cho thấy điều ấy nơi đoạn cuối. (Note: Feb. 26/2016.)

Khi ấy TNH gọi về. Tôi không đáp điện thoại mà chỉ đưa cho Âu Cơ. Nó càng khóc nhiều hơn. Một lát, nó tự động cúp máy.

Buổi chiều, phải điền một đồng giấy tờ bảo lãnh cho mẹ tôi, có vài chi tiết tôi không nắm rõ, gọi qua cho TNH tại nhà chị Hai. TNH giảng giải, nhưng âm giọng rõ ràng có điều cấp bách. Một lúc, nói:

"Em hỏi nhanh lên, bố sắp phải đi rồi."

Tôi lướt soát một vòng, thấy chẳng có gì đáng hỏi nên bảo TNH rằng đã xong.

Độ 15 phút sau, khám phá thêm vài điều cần bổ túc, tôi điện thoại qua chị Hai, biết đã có người đến chờ TNH đi rồi. Lại gọi qua anh Lợi. Anh trả lời:

"Nó đang trên đường đi Virginia!"

Trái tim tôi đập rối loạn, hai bàn tay run rẩy đến không thể nào cầm nổi cây viết tiếp tục với đồng giấy tờ khó chịu. Tôi bỏ lên phòng, nằm yên lúc lâu. Vẫn không nghe dịu nỗi đau dù đã cố hết sức trấn đê nó xuống. Tôi bèn gọi qua anh Lợi lần nữa, gặp bà chị dâu. Tôi trình bày sơ cho chị hay câu chuyện và hỏi:

"Theo chị, bây giờ em phải làm sao?"

Chị đáp:

"Cái tự ái của cô đâu rồi? Đọc sách cô, thấy cô có rất nhiều nghị lực, bao phen ngã lên ngã xuống mà vẫn còn đứng vững, tại sao bây giờ cô lại yếu đuối thế kia vì một người đàn ông không còn xứng đáng với tấm lòng cô?"

Lời nói của chị hết như cái tát thật mạnh vào mặt khiến tôi hồi tỉnh ngay tức thì con ảo mộng. TNH làm tan nát trái tim tôi một cách tàn nhẫn. ***Quả là đau khi nghĩ rằng trong bấy nhiêu năm, tưởng rằng đang nắm giữ viên ngọc quý trong tay, nào dè nhìn ra lại chỉ là viên đá cuội!*** Sự lừa dối cho đến tận giờ phút cuối này thật đúng là cú đâm nhẫn tâm trên tấm lòng tôi vô cùng trong sáng. Nhưng, đúng như chị Lợi khuyên, ***tôi không thể đánh mất chính mình hơn nữa.*** Tôi không có quyền phụ rầy tấm lòng trông cậy của mẹ tôi, con tôi, bạn bè và rất nhiều độc giả từng thương mến tôi. Tôi không có quyền ngã gục vì một người đàn ông bạc hãnh. **TÔI PHẢI ĐỨNG LÊN, VÀ ĐỨNG THẬT KIỆU HẪNH, UY NGHỊ.**

8 giờ tối, TNH gọi về, hỏi thăm vụ mấy tên Mỹ đen phá cửa vào nhà ra sao? Tôi không đáp câu hỏi này, nói ngay với TNH:

"Em biết bố đang ở trong nhà người đàn bà kia. Vậy em van bố đừng gọi về đây cho Âu Cơ nữa. Bố đã tự ý bỏ đi thì còn luyện lưu gì nơi chốn cũ? Bố làm thế chỉ khổ cho Âu Cơ và cả chính bố cũng không yên với bà ta. Bố đã chối đi cái trách nhiệm làm cha, bẻ nát tâm hồn con nhỏ; vậy bây giờ xá gì chuyện mấy thằng Mỹ đen phá cửa vào nhà mà phải gọi về han hỏi?"

TNH âm ừ trong miệng những lời không rõ, sau cùng nói:

"Thôi, bố đang ở nhà người ta, gọi lâu không tiện."

Rồi cúp ngang điện thoại.

[]

San Jose, thứ Hai 25/3/1996

Buổi sáng đưa Âu Cơ đi bộ đến trường. Con bé xinh đẹp, cao gần bằng mẹ, tỏ ra vui đặc biệt khi được mẹ đưa đi học. Nó nói:

"Con thấy vừa nhớ bố nhưng cũng vừa thấy không có bố, mình cũng *normal* thôi!"

Tôi đau lòng quá cho sự ngây thơ của nó, hỏi:

"*Normal* là sao?"

Nó không biết cách nào giải thích.

Đến sân trường, chưa tới giờ vào lớp, tôi không nỡ rời nên ngồi lại trên một bụi cây thật lâu với nó. Nó không ra chơi với lũ bạn, cứ ngồi cạnh, dựa đầu vào ngực tôi mà nói:

"Con thương mẹ lắm. ***Con rất hạnh diện vì có người mẹ đàng hoàng như mẹ.***" (*)

[(*) Ôi! Niềm tin tưởng vào mẹ của đứa con gái nhỏ ngày xưa đâu rồi?! (Note: Feb. 26/2016.)]

Tôi cười:

"Đàng hoàng là thế nào?"

"Là không giống như bố, bỏ con mình mà đi!"

Tôi giải thích:

"Bố đi để viết văn. Ở với mẹ, bố viết không nổi. Nhưng rồi sẽ có ngày bố trở về với con."

Nó gật đầu:

"Con biết bố sẽ về nhưng không ở trong nhà mình nữa."

Tôi ngạc nhiên:

"Tại sao không? Mẹ vẫn cho bố về mà!"

Nó đáp:

"Mẹ cho, bố cũng không về vì ***mắc cỡ với mẹ. Con biết.*** Mà con cũng nói nhiều lần như vậy với bố trước ngày bố bỏ đi." (*)

[(*) Lạy Thượng Đế! Xin cho Âu Cơ tìm về với con BẤT CỨ LÚC NÀO nó gặp đau khổ trong đời! (Note: Feb. 26/2016).]

(Tôi thật lòng kinh ngạc vì sự thông minh quá độ của nó!)

Khi tôi hỏi:

"Sao con không ra chạy nhảy với đám bạn?"

Nó lắc đầu:

"Con không thích!"

"Vậy con làm gì trong các giờ ra chơi ấy?"

Nó đáp nghiêm trang:

"Con ngồi viết nhật ký. Mấy đứa bạn con đòi xem, con không cho. Tụi nó bắt chước con cũng viết nhật ký."

Đôi mắt nó sáng rỡ lên, vẽ hạnh diện:

"Mẹ biết không, tụi con lập được một cái *group* viết văn (xong, đưa tay chỉ vào ngực), chính con là người đưa ra cái *idea* đó."

Ồi! Thật tiếc cho TNH. Mắt tôi đã dành, mà còn mắt luôn cả đứa con gái thông minh xinh đẹp như Âu Cơ.

*

**

Ra *check* hộp thư Bưu điện, tôi nhận được tờ tạp chí Sóng Vãn mới phát hành số đầu tiên do người đàn bà kia và ông anh bà ta, Nguyễn Sao Mai, ở Miami, cùng điều hành tờ báo. Đọc lướt qua, thấy không có gì đặc sắc. Tự dưng nhớ lại câu chuyện đối thoại qua *phone* giữa ông Vĩnh Kham với tôi dạo đầu tháng 1/1996 (thời gian tôi ĐÃ biết ra sự ngoại tình của TNH):

"Bà... (TTBG không bao giờ cho phép cái tên của bà... được quyền nằm trong sách mình) *thuộc lớp người viết dưới trung bình xa, nhưng lại mang quá nhiều tham vọng. Bà ta định hợp tác cùng ông anh bên Florida, dựng ra một tờ tạp chí, lấy tên Sóng Vãn, hai tháng một kỳ. Tôi cân, vì biết rằng sẽ không đi đến đâu khi tài văn chương của cả hai người đều không có. Cái lý do cho bà ta 'đá' tôi để 'cấp' ông TNH là bởi vì tôi nói thẳng ý nghĩ mình, trong khi TNH lại viết lá thư, bà ta đưa tôi đọc, trong có những lời rằng: 'Em có giọng văn của một nhà văn lớn...'*

Và anh ta cười to, giọng điệu cợt: 'Đọc câu này, sao tôi chán cái ông TNH nhà chị ghê!'"

Vĩnh Kham nói thêm. điệu chân thật:

"*Nếu chị còn yêu TNH thì ráng giữ rịt ông ta, năm ba tháng ông ta cũng quên. Bằng như chị để ông ta lọt vào tay bà kia rồi thì chỉ có nước chết. Tôi nói thật, nếu hỏi tôi trong đời có điều gì ao ước nhất thì tôi xin đáp: 'Làm sao bôi xóa giùm ba năm qua tôi từng làm chồng bà ta.'* Bà ta là do chính tay tôi 'nhào nặn' ra nên hiểu rất rõ: Một mẫu phụ nữ đầy tham vọng và chỉ muốn dùng đàn ông như một phương tiện cho mình thực hành tham vọng. Chỉ ngặt một nỗi là tài năng bà ta không có để làm căn bản cho sự bước lên cao."

Anh ta lại tiếp:

"*Đọc sách chị, tôi biết chị là con người chân thật hiếm có, nên rất kính trọng chị. Vì vậy, tôi khuyên chị chớ nên khinh địch. Chị không phải là đối thủ với bà ta ở mặt quyến rũ đàn ông đâu. Tôi phải nói thật, một phần tôi rất mong cho ông TNH rơi vào tay bà ta để rồi ông ấy cũng ngấm đòn bị dùng như một thứ công cụ và rồi cũng (như tôi) bị thái bỏ. Nhưng một phần vì kính trọng chị và thương con bé Âu Cơ mà tôi phải khuyên chị như thế."*

Buông xong tràng cười lớn, anh ta bày tỏ:

"***Không phải người đàn bà nào cũng là TTBG!*** Tôi vẫn nói hoài với bà rằng: '*TTBG* giống như một chiếc áo mẫu, người đàn ông nào cũng muốn đem về khoác vào vai vợ. Đó là người đàn bà làm sang cho chồng, nhưng không vì sự làm sang ấy mà lên mặt hợm mình phách lối như nhiều nhà văn nữ xưa nay'."

Tôi kêu lên:

"***Chính anh đã giết tôi khi nói câu trên với bà ấy. Anh đánh đúng vào tự ái bà ấy và bà ta trả thù cả anh lẫn tôi, mà ông TNH là nạn nhân bị dùng làm con cờ thí. Rốt cuộc chỉ có con gái tôi là khổ."***

Quả thế, giờ đây, con bé Âu Cơ phải là người khổ nhất vì sự bỏ đi tàn tệ của cha nó.

Tôi cầm quyển báo trên tay mà nghe tâm hồn rời rã tan hoang.

[]